

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 76/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ nebo také „SvInf“), rozhodl o žádosti **V. J.**, nar. XY, trvale bytem XY, s elektronickou adresou XY@gmail.com a adresou datové schránky XY (dále jen „žadatel“), ze dne 27. 4. 2021, v řízení sp. zn. Zin 76/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) se projednávaná žádost v části požadující poskytnutí znaleckého posudku **odmítá**, neboť se jedná o informaci spadající do rozhodovací činnosti soudu.

II. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 8a odst. 1 informačního zákona a čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení“), v souladu s účinným zněním zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se žádost **odmítá** v části požadující poskytnutí „rozhodnutí nižších soudů, které shora uvedenému rozhodnutí předcházely“.

III. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení a v souladu s účinným zněním zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost částečně **odmítá** tak, že v kopii požadovaného rozhodnutí sp. zn. 26 Cdo 1528/2020 nebudou poskytnuty osobní údaje dotčených osob.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

„Vážení, v souladu s § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), Vás tímto zdvořile žádám o poskytnutí:

1) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1528/2020 a rozhodnutí nižších soudů, které shora uvedenému rozhodnutí předcházely, a to včetně znaleckého posudku Ing. Milana Fialy, se sídlem Na Korábě 362/4, 180 00 Praha 8.

Dovoluji si požádat o zaslání předmětných informací v elektronické podobě na e-mailovou adresu uvedenou v záhlaví této žádosti. Předem Vám děkuji za Vaši součinnost.“

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „*neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*.“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Předmětem části projednávané žádosti je mj. požadavek na poskytnutí „*znaleckého posudku Ing. Milana Fialy, se sídlem Na Korábě 362/4, 180 00 Praha 8*“. Jedná se tak o požadavek na poskytnutí informací z rozhodovací činnosti soudů. Tento požadavek tedy směřuje k poskytnutí informací, které vždy s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje.

Žádost o znalecký posudek, který je součástí procesního soudního spisu, jednoznačně spadá pod režim § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona a povinný subjekt tyto informace nemůže poskytnout.

Povinný subjekt se přitom nebrání poskytování informací o výsledcích rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, mezi tyto nepřípustné žádosti o informace jednoznačně spadá ve vymezené části i projednávaná žádost na poskytnutí jednoho z podkladů, z něhož soudy vycházely při rozhodování ve věci.

Projednávaná žádost podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „*Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud*“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o...*“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů.

Jak se uvádí i v níže citovaném rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, tak „*z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí*.“ Pod množinu „*rozhodovací mechanismus soudu*“ zcela jednoznačně spadají i podklady, z nichž soudy při rozhodování vycházely.

Povinný subjekt se odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale též na náleží Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, které dne 30. března 2010 rozhodlo o změně původního znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ze kterého vypustilo (zrušilo) původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z předchozího průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.** Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Obdobně čl. 10 odst. 2 Úmluvy stanoví, že výkon těchto svobod (svobody projevu a práva na informace), protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. /.../*

*24. /.../ **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.** Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.*

*25. /.../ **Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

*28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí **včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, ob stojí.** /.../ Jak totiž již bylo uvedeno, tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.“*

V případě projednávané žádosti je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn povinným subjektem):

*„**Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

*/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze **v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti.** Tak tomu v daném případě bylo. /.../ **Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.***

./.../ z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc.“

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle aktuálního ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Pro úplnost a nad rámec výše uvedeného povinný subjekt dodává, že Nejvyšší soud je soudem dovolacím, který disponuje jen po omezenou dobu procesním spisem v té které projednávané věci. Po ukončení řízení se spis vrací zpravidla na soud 1. stupně. Jestliže na trestním úseku soudu je aktuálně průměrná délka dovolacího řízení 44 dnů a na civilním úseku pak 185 dnů, potom je zřejmé, že procesní spisy se u povinného subjektu zpravidla nacházejí řádově jen týdně (trestní úsek) nebo měsíce (civilní úsek).

V případě řízení sp. zn. 26 Cdo 1528/2020 byl procesní spis z Nejvyššího soudu vypraven na soud prvního stupně, tj. Obvodní soud pro Prahu 9, dne 3. 12. 2020. Podle údajů z aplikace Ministerstva Spravedlnosti „Infosoud“ se tak procesní spis nachází stále u uvedeného soudu, tedy nikoli v působnosti povinného subjektu, viz následující odkaz:

<https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.do?type=spzn&typSoudu=os&krajOrg=MSPHAAB&org=OSPHA09&cisloSenatu=40&druhVec=c&bcVec=321&rocnik=2017&spamQuestion=23&agendaNc=CIVIL>

Tuto skutečnost povinný subjekt dodává nad rámec důvodu, který vedl k částečnému odmítnutí projednávané žádosti, neboť není samotným důvodem pro odmítnutí, ale pouze naznačením možné další (druhotné) překážky, která by se mohla v řízení následně objevit.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správcovi uložena právním předpisem, nebo*
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle ustanovení § 8a odst. 1 informačního zákona „poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“.

Podle čl. 6 nařízení může správce údajů zpracovat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, případně při splnění jiné podmínky uvedené v tomto ustanovení.

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se rozumí „osobními údaji“ *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;*“

Podle čl. 4 odst. 2 nařízení se rozumí „zpracováním“ *jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.*“

Nejvyšší soud potvrzuje, že disponuje požadovanými rozhodnutími, avšak tato rozhodnutí má k dispozici pouze v plné, tedy nepseudonymizované, verzi. Tyto plné verze nemůže žadateli poskytnout s odkazem na výše uvedené (dále rozvedeno také viz níže).

V působnosti Nejvyššího soudu přitom není vytvářet pseudonymizované verze „cizích rozhodnutí“, tudíž nelze poskytnout ani verzi pseudonymizovanou. Nejvyšší soud pseudonymizuje na základě zásad uvedených v článku 5 nařízení toliko rozhodnutí svých senátů. Tyto zásady jsou pak v rámci povinného subjektu detailně provedeny v § 115 Kancelářského řádu Nejvyššího soudu, který nabyl účinnosti dne 1. 11. 2010. Odkaz na platné znění Kancelářského řádu Nejvyššího soudu je zde:

[http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/C9CD8DB81124F990C12583580028EB54/\\$file/Kancel%C3%A1%C5%99sk%C3%BD%20%C5%99%C3%A1d%20-%20%C3%BApln%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD.pdf](http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/C9CD8DB81124F990C12583580028EB54/$file/Kancel%C3%A1%C5%99sk%C3%BD%20%C5%99%C3%A1d%20-%20%C3%BApln%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD.pdf)

Úplná znění požadovaných rozhodnutí obsahují osobní údaje účastníků řízení a třetích osob. K poskytnutí úplných znění požadovaných rozhodnutí přitom nemá Nejvyšší soud od fyzických osob, subjektů údajů, které figurují v textu daného rozhodnutí, souhlas s předáním těchto (osobních) údajů jiné osobě, a ani nesplňuje další podmínky čl. 6 nařízení. S ohledem na to nemůže Nejvyšší soud osobní údaje účastníků řízení zpracovávat pro potřeby dalšího poskytování informací jiným (nezúčastněným) osobám, což poskytuje zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech žádostí o nepseudonymizovaná rozhodnutí soudů nižších stupňů vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebyl ani v tomto případě důvod se od takové praxe vyřizování žádostí podle informačního zákona odchýlit.

Čísla jednací k rozhodnutím nižších soudů jsou uvedena přímo v textu rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání (viz odkaz na požadované rozhodnutí Nejvyššího soudu níže).

Povinný subjekt tak žadateli doporučuje, aby se s žádostí obrátil přímo na Městský soud v Praze (v případě rozhodnutí ze dne 5. února 2020, č. j. 23 Co 3/2020-130), respektive na Obvodní soud pro Prahu 9 (rozhodnutí ze dne 7. 10. 2019, č. j. 40 C 321/2017-91).

Žadatel tak může očekávat, že v případě, kdy zašle totožnou žádost na soud, který požadované rozhodnutí vydal, bude mu s největší pravděpodobností vyhověno a Městský soud v Praze, respektive Obvodní soud pro Prahu 9, požadované rozhodnutí v pseudonymizované, resp. anonymizované, podobě poskytne. Je to zcela standardní požadavek, kterému jednotlivé soudy vyhoví, ostatně jako Nejvyšší soud v případě, pokud by se žadatel domáhal rozhodnutí některého z jeho senátů.

Vzhledem k tomu, že žadatel své subjektivní právo na informace, zakotvené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, může realizovat u jiného povinného subjektu, rozhodnutí Nejvyššího soudu jeho ústavně zaručená práva fakticky neomezí, neboť účel informačního zákona bude naplněn.

Byť informace, o které se na tomto místě dále zmiňuje povinný subjekt jen pro úplnost, nebyla předmětem projednávání žádosti, je logické upozornit žadatele na „následné“ rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 12. března 2021, č. j. 23 Co 3/2020 - 203, které je dostupné na webu Městského soudu v Praze, případně z následujícího odkazu. Povinný subjekt tak mj. dokládá, že se skutečně z jemu dostupných zdrojů pokoušel žadateli iniciativně vyhledat pseudonymizovanou, resp. anonymizovanou, rozhodnutí nižších soudů, jež byla předmětem žádosti, přičemž namísto nich naopak narazil na toto rozhodnutí.

https://justice.cz/documents/14569/1865919/23Co_3_2020_24/4cc3f938-c441-4055-aa44-183e43b9e789

K výroku III. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování osobních údajů věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

- „Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:*
- c) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo*
 - d) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*“.

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním osobních údajů „*jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení*“.

Nejvyšší soud nemá v daném případě (u v žádosti požadovaného rozhodnutí) od subjektů těchto údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nejsou splněny další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona.

Nejvyšší soud proto při vydání předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků řízení, popř. třetích osob (obecně dotčených osob), podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má současně za to, že částečným odmítnutím projednávané žádosti nijak výrazně neomezil obsah informace, na kterou žadatele odkazuje.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem předkládaného rozhodnutí tak, že projednávanou žádost v rozsahu osobních údajů účastníků a třetích osob, případně zmiňovaných v textu rozhodnutí, v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona, částečně odmítl a odkazuje žadatele pouze na pseudonymizovanou kopii požadovaného rozhodnutí, tedy na verzi rozhodnutí, jaká byla zveřejněna na webu www.nsoud.cz.

Povinný subjekt současně vysvětluje, že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti nezasílá na v žádosti uvedenou elektronickou e-mailovou adresu, která by byla vyhovující v případě kladného vyřízení žádosti (v případě úplného vyřízení žádosti přímým poskytnutím požadovaných informací nebo odkazem na již zveřejněné informace), nýbrž prostřednictvím datové schránky. Podle § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán doručovat na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu účastníka řízení, pokud to nevyklučuje zákon nebo povaha věci. Podle § 19 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu musí povinný subjekt doručit rozhodnutí do vlastních rukou, což v případě doručení na adresu na udanou elektronickou adresu není zajištěno. Uvedená elektronická adresa je zpravidla vyhovující v případě poskytnutí informace, kdy informační zákon klade na povinný subjekt v doručovací fázi méně formálních povinností, avšak nemůže bez jistých pochybností obstát při postupu, který vychází z § 15 informačního zákona, neboť povinný subjekt odesláním písemného vyhotovení rozhodnutí na „běžnou elektronickou adresu“ není schopen hodnověrně prokázat okamžik doručení.

Po správní úvaze tak dospěl povinný subjekt k názoru, že uvedenou elektronickou adresu nemůže pro nesoulad s citovanými ustanoveními správního řádu akceptovat. Na základě výše uvedeného doručuje povinný subjekt předkládané rozhodnutí podle § 19 odst. 1 správního řádu prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky žadatele, z níž byla i samotná žádost podána.

Poučení: Proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace lze podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Odkaz na zveřejněnou informaci podle § 6 odst. 1 informačního zákona

Povinný subjekt u požadovaného rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020, ve věci evidované pod sp. zn. 26 Cdo 1528/2020, s výjimkou osobních údajů, kdy o odmítnutí poskytnout osobní údaje rozhodl výše uvedeným výrokem III., plní svoji informační povinnost prostřednictvím odkazu na zveřejněnou informaci. Jelikož bylo pod sp. zn. 26 Cdo 1528/2020 následně vydáno doplňující usnesení, povinný subjekt žadateli uvádí i odkaz na toto usnesení.

Podle § 6 odst. 1 informačního zákona „pokud žádost směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace, sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází“.

Obě uvedená rozhodnutí jsou již v pseudonymizované podobě volně dostupná v databázi Rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, která se nachází na webových stránkách www.nsoud.cz. Konkrétně se rozhodnutí nacházejí pod odkazy:

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BDA67750960C979FC1258663001DB652?openDocument&Highlight=0,

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C4BB22E6C4F1DA2FC1258663001DB657?openDocument&Highlight=0,

Zcela na závěr povinný subjekt sděluje, že veškerá vydaná rozhodnutí o dovolání zveřejňuje na svých webových stránkách www.nsoud.cz. Jedná se o zveřejňování pseudonymizovaných kopií rozhodnutí, obvykle ve lhůtě 60 dnů od data vypravení spisu s rozhodnutím z Nejvyššího soudu k soudu první instance, jež následně seznamuje s výsledkem dovolacího řízení jednotlivé účastníky. V případě, kdy má Nejvyšší soud z prvoinstančního soudu potvrzeno doručení rozhodnutí v dané věci všem účastníkům (stranám) řízení, zveřejní rozhodnutí v pseudonymizované podobě na svých webových stránkách obvykle dříve. Jelikož bylo požadováno poskytnutí „plného“ rozhodnutí, musel povinný subjekt výrokem rozhodnout o částečném odmítnutí žádosti (v rozsahu osobních údajů obsažených v textu rozhodnutí), aby mohl následně využít postupu podle § 6 odst. 1 informačního zákona. Pro případné budoucí žádosti obdobného typu tak povinný subjekt doporučuje, aby byla přímo v textu uvedena skutečnost, že předmětem žádosti jsou pouze rozhodnutí pseudonymizovaná.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v místě, kde povinný subjekt žadatele odkazuje na již zveřejněné informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení této informace. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informaci poskytl.

V Brně dne 4. 5. 2021

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona